

After We Fell

Anna Todd bij Boekerij:

AFTER

Hier begint alles (After #1)

Je kan niet leven zonder hem (After We Collided #2)

Hij hoort bij jou (After We Fell #3)

Voor altijd

Before

Niets meer

Niets minder

Verliefd

Verbonden

Anna Todd

After We Fell

#3 Hij hoort bij jou

ISBN 978-90-225-9476-6
ISBN 978-94-023-1808-1 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *After We Fell*
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagbeeld: © Marta Syrko / Trevillion Images
Omslag: DPS Design & Prepress Studio
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014 Anna Todd. All rights reserved. This edition is published by arrangement with the original publisher, Gallery Book, a division of Simon & Schuster, Inc., New York

© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor J, die van me houdt op een manier waarvan de meeste mensen
alleen maar kunnen dromen.

En voor alle Hardins van deze wereld,
die het verdienen dat ook hun verhaal wordt verteld.

Proloog

Tessa

Ik staar deze vreemde man recht in zijn vertrouwde gezicht en word overvallen door herinneringen.

Vroeger zat ik vaak het blonde haar van mijn barbiepop te kammen en wenste dan dat ik die pop was: zij had het gemaakt. Ze was mooi, ze zag er altijd goed verzorgd uit, ze was precies wie ze moest zijn. Haar ouders zijn vast heel trots, dacht ik vaak. Haar vader was ongetwijfeld de directeur van een groot bedrijf en reisde de wereld rond om voor zijn gezin de kost te verdienen, terwijl haar moeder thuisbleef en het huishouden deed.

Barbies vader kwam nooit schreeuwend thuis, zwaaiend op zijn benen. Hij stond nooit zo hard tegen haar moeder te brullen dat Barbie zich in de plantenkas verstopte om te ontkomen aan de herrie en de borden die in stukken vielen. En als bij haar ouders toevallig wel een onbeduidend en gemakkelijk op te lossen misverstand ontstond, kon ze altijd nog rekenen op het gezelschap van Ken, haar perfecte blonde vriend die bij haar in de kas kwam zitten.

Barbie was perfect, dus ze moest wel een perfect leven met perfecte ouders hebben.

Mijn vader, de man die me negen jaar geleden in de steek heeft gelaten, staat hier voor me, smerig en vermoeid. Heel anders dan hij zou moeten zijn, heel anders dan ik me hem herinner. Hij staart me aan, met een glimlach op zijn gezicht, en er komt een volgende herinnering bij me op.

Mijn vader, op de avond dat hij vertrok... Het gezicht van mijn moeder, als uit steen gehouwen. Ze huilde niet. Ze stond daar maar te wachten totdat hij naar buiten zou lopen. Op die avond werd ze een andere vrouw. Daarna was ze niet langer dezelfde hartelijke moeder. Ze werd onaardig, afstandelijk, ongelukkig.

Maar zij was er wel voor me, terwijl hij had besloten om me in de steek te laten.

1

Tessa

‘Pap?’ De man die hier voor me staat, kan met geen mogelijkheid mijn vader zijn, ook al zijn het zijn vertrouwde bruine ogen die me aankijken.

‘Tessie?’ Zijn stem klinkt heser dan in mijn vage herinneringen.

Hardin kijkt me met fonkelende ogen aan en richt zijn blik dan weer op mijn vader.

Mijn vader. Hier, in deze achterbuurt, gehuld in smerige vodden.

‘Tessie? Ben je het echt?’ vraagt hij.

Ik kan geen vin verroeren. Ik weet niet wat ik moet zeggen tegen deze dronken man die het gezicht van mijn vader heeft.

Hardin legt een hand op mijn schouder om mijn aandacht te trekken. ‘Tessa...’

Ik zet een stap in de richting van de glimlachende, vreemde man. Zijn bruine baard is doorschoten met grijs en de tanden die hij bloot lacht, zijn niet zo wit en schoon als ik me herinner... Wat is er met hem gebeurd? Het laatste sprankje hoop dat mijn vader misschien net als Ken zijn leven heeft gebeterd, dooft in me uit, en het besef dat deze man mijn vader is, doet meer pijn dan zou moeten.

‘Ik ben het,’ zegt iemand, en het duurt even voordat ik besef dat ik die woorden uitspreek.

Hij stapt naar voren en slaat zijn armen om me heen. ‘Niet te geloven! Hier ben je dan. Ik heb je geprobeerd...’

Hij valt stil omdat Hardin hem van me af trekt en ik naar achteren stap, niet goed wetend hoe ik moet reageren.

De vreemde man – *mijn vader* – kijkt even ongelovig en argwanend van Hardin naar mij, maar dan neemt hij weer een nonchalante houding aan en stapt hij tot mijn opluchting naar achteren.

‘Ik ben al maanden naar je op zoek,’ zegt hij. Hij strijkt met zijn hand over zijn voorhoofd en laat een vieze veeg achter.

Hardin gaat voor me staan, klaar om toe te slaan. 'Ik was hier,' zeg ik, met een blik langs Hardins schouder. Ik ben blij dat Hardin me kan beschermen en beseft dan dat hij hier waarschijnlijk helemaal niets van begrijpt.

Mijn vader bekijkt hem even van top tot teen. 'Jeetje, Noah is wel veranderd, zeg.'

'Nee, dit is Hardin,' zeg ik.

Mijn vader schuifelt wat heen en weer en komt dichterbij me toe. Hij is nu zo dichtbij dat ik hem kan ruiken, en ik zie dat Hardin verstijft.

Hardin en Noah zijn zo verschillend dat je hen onmogelijk met elkaar kunt verwarren, maar misschien heeft de drank hem minder helder gemaakt. De man slaat een arm om me heen. Hardin werpt me een blik toe, maar ik schud bijna onmerkbaar mijn hoofd om hem op afstand te houden.

'Wie is dat?' Mijn vader houdt zijn arm zo lang om mijn schouder geslagen dat ik me er ongemakkelijk onder voel. Hardin trekt een gezicht alsof hij elk moment uit zijn vel kan springen, maar ik beseft dat hij niet echt kwaad is. Hij heeft gewoon geen flauw idee wat hij moet zeggen of doen.

Dat geldt ook voor mij. 'Hij is mijn... Hardin is mijn...'

'Vriend. Ik ben haar vriend,' maakt hij mijn zin voor me af.

De man spert zijn bruine ogen open en bekijkt Hardin eens goed. 'Leuk je te leren kennen, Hardin. Ik ben Richard.' Hij steekt een vuile hand uit om die van Hardin te schudden.

'Eh... Ja, van hetzelfde.' Hardin is duidelijk erg... in de war.

'Wat doen jullie hier?'

Ik maak van de gelegenheid gebruik om naast Hardin te gaan staan, die weer tot zichzelf komt en me naar zich toe trekt.

'Hardin heeft hier een tattoo laten zetten,' antwoord ik als vanzelf. Mijn verstand kan niet echt bevatten wat er allemaal gebeurt.

'Ah... Leuk. Ik ben hier zelf ook weleens geweest.'

Beelden van mijn vader die elke morgen voordat hij naar zijn werk vertrok een kop koffie dronk, doemen in mijn geest op. Toen zag hij er heel anders uit dan nu. Toen sprak hij heel anders en liet hij zeker geen tattoos zetten. Niet toen ik zijn kleine meid was.

'Ja, mijn vriend Tom doet dat soort dingen.' Hij stroopt de mouw van zijn trui op om de schedel op zijn onderarm te laten zien.

Die afbeelding lijkt in eerste instantie niet bij hem te passen, maar

wanneer ik hem iets aandachtiger bekijk, verander ik van mening.

‘O..’ is alles wat ik uit kan brengen.

Dit voelt allemaal zo ongemakkelijk. Dit is mijn vader, de man die mij en mijn moeder in de steek heeft gelaten. En nu staat hij hier voor me... Dronken. En ik weet niet wat ik ervan moet denken.

Ik wil het niet toegeven, maar diep in mijn hart vind ik dit best spannend. Zodra mijn moeder me vertelde dat hij weer in de buurt was, hoopte ik stiekem op een weerzien. Ik weet dat het raar is, zelfs stom, maar op een bepaalde manier lijkt hij beter dan vroeger. Hij is dronken en waarschijnlijk dakloos, maar ik heb hem meer gemist dan ik had gedacht, en misschien heeft hij het de laatste tijd gewoon moeilijk gehad. Wie ben ik om deze man te veroordelen? Ik weet immers vrijwel niets van hem.

Ik kijk van hem naar de straat om ons heen en zie tot mijn verbijstering dat het leven daar gewoon doorgaat. Ik had kunnen zweren dat de tijd stil was blijven staan toen mijn vader opeens voor ons opdook.

‘Waar woon je nu?’ vraag ik.

Hardin heeft zijn uitdagende blik op mijn vader gericht en houdt hem in de gaten alsof die een gevaarlijk roofdier is.

‘Ik heb niet echt een eigen plek.’ Hij veegt met zijn mouw zijn voorhoofd af.

‘O.’

‘Ik had een baan bij Raymark, maar ik ben ontslagen,’ zegt hij.

Ik kan me vaag herinneren dat ik de naam Raymark vaker heb gehoord. Volgens mij is het een of andere fabrikant. Heeft hij in een fabriek gewerkt?

‘Wat heb jij allemaal gedaan? Hoe lang is het nu geleden... Een jaar of vijf?’

Ik voel Hardin naast me verstijven wanneer ik ‘Nee, negen’ antwoord.

‘Negen? Het spijt me, Tessie.’ Hij praat een beetje onduidelijk.

Ik voel me zo ellendig nu ik de koosnaam hoor die hij gebruikte toen het leven nog goed was. Toen hij me nog op zijn schouders tilde en met me door onze kleine tuin rende. Voordat hij ons in de steek liet. Ik weet niet wat ik hiervan moet denken. Ik wil huilen omdat ik hem zo lang niet meer heb gezien, ik wil lachen omdat het zo ironisch is dat ik hem nu hier tegenkom, en ik wil tegen hem schreeuwen omdat hij me in de steek heeft gelaten. Het is verwarrend om hem nu zo te zien. Ik herinner me hem als een alcoholist, maar hij had toen een kwade dronk en leek

in niets op de man die nu glimlachend zijn tattoos laat zien en mijn vriend de hand schudt. Misschien is hij veranderd en vriendelijker geworden...

‘Ik geloof dat het tijd is om te gaan,’ zegt Hardin met een blik op mijn vader.

‘Het spijt me echt heel erg, het was niet alleen maar mijn schuld. Je moeder... Je weet hoe ze is,’ zegt hij verdedigend, wapperend met zijn handen. Dan vervolgt hij smekend: ‘Toe, Theresa, geef me nog een kans.’

‘Tessa...’ zegt Hardin op waarschuwendende toon naast me.

‘Geef ons even een momentje,’ zeg ik tegen mijn vader. Ik pak Hardin bij zijn arm en trek hem een paar meter met me mee.

‘Waar ben je in vredesnaam mee bezig? Je gaat toch niet...’ begint hij.

‘Hij is mijn vader, Hardin.’

‘Hij is godverdomme een dakloze alcoholist,’ bijt hij me geërgerd toe.

De tranen prikken in mijn ogen. Hij heeft gelijk, maar het doet pijn. ‘Ik heb hem negen jaar niet gezien.’

‘Precies. Omdat hij je in de steek heeft gelaten. Het is zonde van je tijd, Tessa.’ Hij kijkt over mijn schouder naar mijn vader.

‘Dat kan me niet schelen. Ik wil horen wat hij te zeggen heeft.’

‘Ga je gang. Als je hem maar niet bij ons thuis uitnodigt of zo.’ Hij schudt zijn hoofd.

‘Als ik dat zou willen, kun je me niet tegenhouden. En als hij wil komen, dan mag hij dat. Het is ook mijn huis,’ snauw ik. Ik kijk naar mijn vader in zijn vuile kleren, die naar het plaveisel voor hem staat te staren. Wanneer heeft hij voor het laatst in een bed geslapen? Iets gegeten? Mijn hart doet pijn bij die gedachte.

‘Je denkt er toch niet echt over om hem mee naar huis te nemen?’ Hardin haalt met het bekende gefrustreerde gebaar zijn vingers door zijn haar.

‘Alleen voor vanavond. Hij hoeft niet bij ons in te trekken of zo. We kunnen wat lekkers voor hem koken,’ opper ik. Mijn vader kijkt op. Onze blikken kruisen elkaar, maar wanneer hij begint te lachen kijk ik de andere kant op.

‘Koken? Jezus, Tessa, hij is aan de drank, je hebt hem al bijna tien jaar niet meer gezien... en je wilt voor hem koken?’

Uit schaamte voor zijn uitbarsting pak ik hem bij zijn kraag en trek hem naar me toe. Met lage stem zeg ik: ‘Hij is mijn vader, Hardin, en ik heb met mijn moeder gebroken.’

‘Dat betekent nog niet dat je deze vent in je leven moet toelaten. Dit kan alleen maar verkeerd aflopen, Tess. Je bent veel te aardig tegen lui die het niet verdienen.’

Ik wijs hem er niet op dat zijn opmerking wel erg ironisch is. ‘Dit is belangrijk voor me.’ Ik zie dat zijn blik zachter wordt.

Hij slaakt een zucht en trekt gefrustreerd aan zijn warrige haar. ‘Jezus, Tess, dit is gedoemd te mislukken.’

‘Dat kun je niet weten, Hardin,’ fluister ik met een blik op mijn vader, die zijn hand door zijn baard haalt. Ik weet dat Hardin waarschijnlijk gelijk heeft, maar ik moet mezelf de kans geven om deze man te leren kennen, of in elk geval om te luisteren naar wat hij te zeggen heeft.

Ik loop terug naar mijn vader en vraag met een stem die trilt van de zenuwen: ‘Heb je zin om vanavond bij ons te komen eten?’

‘Meen je dat?’ roept hij uit. Er verschijnt een hoopvolle uitdrukking op zijn gezicht.

‘Ja.’

‘Oké! Ja, oké!’ Hij glimlacht, en heel even zie ik de man die ik van vroeger ken. De man die hij was voordat hij begon te drinken, bedoel ik.

Hardin zegt geen woord wanneer we met ons drieën naar de auto lopen. Ik weet dat hij kwaad is en ik begrijp ook waarom. Maar ik weet ook dat zijn vader ten goede is veranderd: hij is nu zelfs hoofd van een onderwijsinstelling. Is het naïef van me dat ik net zo’n verandering in mijn vader hoop te zien?

Bij de auto aangekomen vraagt mijn vader: ‘Hé, is die van jou? Dat is toch een Capri? Van eind jaren zeventig?’

‘Klopt.’ Hardin gaat achter het stuur zitten.

Mijn vader gaat tot mijn opluchting niet in op Hardins afgemeten antwoord. De radio staat zacht, maar zodra Hardin gas geeft, reiken we allebei op hetzelfde moment naar de volumeknop om de ongemakkelijke stilte met muziek te verdrijven.

Tijdens de rit naar huis vraag ik me af hoe mijn moeder hierop zou reageren, maar die gedachte bezorgt me zulke koude rillingen dat ik me in plaats daarvan op de aanstaande verhuizing naar Seattle probeer te concentreren.

Daar word ik alleen maar nerveuzer van, want ik heb geen idee hoe ik die plannen met Hardin moet bespreken. Ik doe mijn ogen dicht en laat mijn hoofd tegen het raampje rusten. Hardin legt een warme hand op die van mij, en dat brengt me tot rust.

Op de parkeerplaats van ons appartementencomplex kijkt mijn vader vanaf de achterbank met open mond naar buiten. ‘Jeetje, wonen jullie hier?’

Hardin werpt me een subtiele blik toe die zo veel zegt als ‘daar gaan we dan’ en ik antwoord: ‘Ja, al een paar maanden.’

In de lift worden mijn wangen warm onder Hardins beschermende blik, en ik werp hem even een glimlachje toe, in de hoop dat dat hem milder stemt. Het lijkt te werken, maar het voelt zo ongemakkelijk om een vreemde in ons huis toe te laten dat ik bijna spijt krijg van mijn uitnodiging. Daar is het nu echter te laat voor.

Hardin maakt de voordeur open en loopt zonder om te kijken naar binnen. Hij beent zonder iets te zeggen naar de slaapkamer.

‘Ik ben zo terug,’ zeg ik tegen mijn vader. Ik draai me om en laat hem alleen in de gang achter.

‘Mag ik even naar het toilet?’ roept hij me achterna.

‘Ja, natuurlijk. Dat is daar in de gang.’ Ik wijs zonder te kijken naar de bewuste deur.

In de slaapkamer zit Hardin op het bed zijn schoenen uit te trekken. Hij kijkt naar de deur en gebaart dat ik die dicht moet doen.

‘Ik weet dat je boos op me bent,’ zeg ik zacht. Ik loop naar hem toe.

‘Dat klopt.’

Ik neem zijn gezicht tussen mijn handen en strijk met mijn duimen over zijn wangen. ‘Dat hoeft niet.’

Zijn ogen vallen dicht omdat hij mijn voorzichtige aanraking zo prettig vindt, waarna hij zijn armen om mijn middel slaat. ‘Hij zal je pijn doen. Dat wil ik gewoon voorkomen.’

‘Hij kan me geen pijn doen. Wat kan hij me in vredesnaam aandoen? Ik heb hem al eeuwen niet meer gezien.’

‘Waarschijnlijk staat hij nu zijn zakken vol te propfen met onze spullen,’ merkt Hardin verontwaardigd op, wat me een gegiechel ontlokt. ‘Dat is niet grappig, Tessa.’

Ik zucht en hef zijn kin op, zodat hij me moet aankijken. ‘Kun je het alsjeblieft van een zonniger kant bekijken? Het is al moeilijk genoeg zonder dat jij ook nog gaat zitten mokken.’

‘Ik mok niet. Ik probeer je te beschermen.’

‘Dat hoeft niet. Hij is mijn vader.’

‘Maar hij...’

‘Toe?’ Ik strijk met mijn duim over zijn lip en zie zijn uitdrukking verzachten.

Hij zucht en antwoordt ten slotte: ‘Goed, laten we hem maar gaan voeren. Het is wel duidelijk dat hij zijn kostje al een hele tijd uit vuilnisbakken heeft moeten halen.’

Mijn glimlacht verdwijnt en mijn onderlip begint onwillekeurig te trillen. Het ontgaat hem niet.

‘Het spijt me. Niet huilen.’ Hij slaakt een zucht. Sinds we mijn vader voor die tattoozaak zijn tegengekomen heeft hij alleen maar gezocht. Hardins bezorgdheid – die, net als al zijn emoties, wordt gekleurd door woede – maakt de situatie alleen maar onwerkelijker.

‘Ik meende alles wat ik zei, maar ik zal niet al te lullig doen.’ Hij staat op en drukt een kus op mijn mondhoek. Bij het verlaten van de slaapkamer mompelt hij: ‘Laten we de bedelaar gaan voeren.’ Daar wordt mijn humeur niet bepaald beter van.

De man in de woonkamer lijkt daar helemaal niet op zijn plaats en staart wat om zich heen, onder andere naar onze planken vol boeken.

‘Ik ga iets te eten maken. Wil je soms even tv-kijken?’ vraag ik.

‘Kan ik je ergens mee helpen?’ biedt hij aan.

‘Eh, ja hoor.’ Ik lach aarzelend en hij loopt mee naar de keuken. Hardin blijft op veilige afstand in de woonkamer, zoals ik al had verwacht.

‘Ik kan gewoon niet geloven dat je nu volwassen bent en op jezelf woont,’ zegt mijn vader.

Ik pak een tomaat uit de koelkast en probeer tegelijkertijd mijn verwarde gedachten op een rijtje te zetten. ‘Ik studeer, aan wcu. Hardin ook,’ zeg ik, maar om voor de hand liggende redenen vermeld ik niet dat hij binnenkort waarschijnlijk van de universiteit wordt getrapt.

‘Echt? wcu? Wauw.’ Hij gaat aan de tafel zitten, en ik zie dat hij de viezigheid van zijn handen heeft gewassen. De vuile veeg is van zijn voorhoofd verdwenen en de natte plek op de schouder van zijn overhemd doet vermoeden dat hij heeft geprobeerd ook daar een vlekje weg te werken. Hij is bovendien zenuwachtig. Nu ik dat weet, voel ik me iets beter.

Ik wil hem bijna over Seattle en alle komende spannende gebeurtenissen in mijn leven vertellen, maar daar heb ik het nog niet eens met Hardin over gehad. Het plotselinge weerzien met mijn vader betekent een nieuwe verandering in mijn leven. Ik vraag me af hoeveel problemen ik er nog bij kan hebben voordat alles om me heen zal instorten.

‘Ik wou dat ik dat had kunnen meemaken. Ik heb altijd al geweten dat je iets van jezelf zou maken.’

‘Maar je was er niet,’ zeg ik afgemeten. Zodra ik die woorden uitspreek, word ik door schuldgevoel overvallen, maar ik wil ze niet terugnemen.

‘Dat weet ik, maar nu ben ik er wel, en ik hoop dat ik mijn afwezigheid goed kan maken.’

Die eenvoudige woorden zijn eerlijk gezegd een tikje wreed omdat ze me hoop geven. Misschien is hij helemaal niet zo’n nare man. Misschien hoeft hij alleen maar te stoppen met drinken.

‘Ben je... Drink je nog?’

‘Ja.’ Hij kijkt naar zijn voeten. ‘Niet zo veel als vroeger. Ik weet dat het niet zo overkomt, maar ik heb een paar zware maanden achter de rug... Dat is alles.’

Hardin verschijnt in de deuropening van de keuken. Ik weet dat hij zijn best doet om zich er niet mee te bemoeien en hoop dat het hem gaat lukken.

‘Ik heb je moeder een paar keer gezien.’

‘O ja?’

‘Ja. Ze wilde niet zeggen waar je was. Ze ziet er erg goed uit,’ zegt hij.

Dit is zo raar, dat hij iets over mijn moeder zegt. Ik hoor haar stem in mijn hoofd, ik hoor haar zeggen dat deze man ons in de steek heeft gelaten. Deze man is de reden dat ze vandaag de dag is wie ze is.

‘Wat is er... tussen jullie twee gebeurd?’ Ik leg de kipfilets in de pan en luister naar de sissende en spattende olie, wachtend op een antwoord. Ik wil me na zo’n onomwonden en onverwachte vraag niet omdraaien en hem aankijken, maar ik kon die vraag gewoon niet tegenhouden.

‘We pasten gewoon niet bij elkaar. Ze wilde altijd meer dan ik haar kon geven, en je weet hoe ze is.’

Dat weet ik inderdaad, maar het zint me niet dat hij op zo’n afwijzende toon over haar praat. In een poging de schuldvraag bij hem in plaats van bij mijn moeder te leggen, draai ik me om en vraag: ‘Waarom heb je nooit gebeld?’

‘Dat heb ik gedaan. Zo vaak. Ik heb je elk jaar op je verjaardag een cadeautje gestuurd. Dat heeft ze je zeker niet verteld?’

‘Nee.’

‘Nou, het is wel zo. Dat heb ik gedaan. Ik heb je al die tijd zo ontzettend gemist. Ik kan gewoon niet geloven dat je hier nu voor me staat,’ zegt hij met trillende stem. Dan staat hij met stralende ogen op en loopt naar me toe. Ik weet niet hoe ik moet reageren. Ik ken deze man

niet eens meer, als ik hem ooit al heb gekend.

Hardin loopt de keuken in om me van hem te kunnen afschermen, en weer ben ik blij dat hij tussenbeide komt. Ik weet niet wat ik hiervan moet denken, maar ik wil afstand tussen mij en deze man scheppen.

‘Ik weet dat je me het niet kunt vergeven.’ Hij snikt bijna.

Een gevoel van verslagenheid overvalt me. ‘Dat is het niet. Ik heb gewoon even tijd nodig voordat ik je weer in mijn leven toelaat. Ik ken je niet eens,’ zeg ik tegen hem.

Hij knikt. ‘Dat weet ik, dat weet ik.’ Hij gaat weer aan tafel zitten en laat mij verdergaan met koken.

2

Hardin

Dat waardeloze stuk vreten dat toevallig Tessa’s moeder heeft bezwangerd weet zonder tussendoor adem te halen twee borden met eten weg te werken. Ik geloof echt wel dat hij omviel van de honger, want hij leeft immers op straat, en ik heb heus wel te doen met lui die het niet meezit in het leven, maar deze vent is gewoon een zuiplap die zijn kind in de steek heeft gelaten, dus wat mij betreft kan hij de klere krijgen.

Nadat hij wat water heeft gedronken, kijkt hij mijn meisje stralend aan. ‘Je kunt erg goed koken, Tessie.’

Ik denk dat ik ga schreeuwen als hij haar nog één keer Tessie noemt.

‘Dank je.’ Ze glimlacht, want ze is nu eenmaal aardig. Ik kan merken dat dat gelul van hem tot haar door begint te dringen en al die emotionele scheurtjes opvult die zijn vertrek van al die jaren geleden daar heeft veroorzaakt.

‘Ik meen het. Misschien kun je me een keer het recept geven.’

Waarom? Zodat je het kunt klaarmaken in de keuken die je niet hebt?

‘Ja, hoor,’ zegt ze. Ze staat op om haar bord af te ruimen en pakt meteen het mijne mee.

‘Dan ga ik maar. Heel erg bedankt voor het eten,’ zegt die lul, en hij staat op.

‘Nee, je kunt wel... Je mag vannacht wel blijven slapen als je wilt. Dan brengen we je morgen wel... naar huis,’ zegt ze langzaam, niet goed wetend welke woorden je in een situatie als deze gebruikt.

Ik weet heel goed dat ik dit helemaal niks vind.

‘Dat zou fijn zijn.’ Die zak wrijft over zijn armen en snakt waarschijnlijk naar een borrel.

Tessa glimlacht. ‘Mooi. Dan pak ik even een kussen en wat lakens uit de slaapkamer.’ Ze kijkt naar haar vader en naar mij en vraagt, waarschijnlijk omdat ze heel goed weet hoe ik me voel: ‘Jullie redden het wel even zonder mij, hè?’

Haar vader begint te lachen. ‘Ja, ik wil hem sowieso wat beter leren kennen.’

O nee, dat wil je helemaal niet.

Ze fronst bij het zien van mijn gezicht en loopt de keuken uit, ons samen achterlatend.

‘En, Hardin, waar heb je mijn Tessa leren kennen?’ vraagt hij. Ik hoor dat ze de deur dichtdoet en wacht een paar tellen om er zeker van te zijn dat ze ons niet kan horen. ‘Hardin?’ herhaalt hij.

‘Ik wil even een paar dingen duidelijk maken,’ snauw ik. Ik leun over de tafel heen waardoor hij heel erg schrikt. ‘Ze is niet jóúw Tessa, ze is mijn Tessa. En ik weet verdomme wat je van plan bent, dus denk maar niet dat ik erin trap.’

Hij steekt gedwee zijn handen omhoog. ‘Ik denk helemaal niets, ik...’

‘Wat wil je? Geld?’

‘Wat? Nee, natuurlijk niet. Ik wil mijn dochter vaker zien.’

‘Daar heb je negen jaar lang de kans toe gekregen, maar je zit hier omdat je haar toevallig op een parkeerplaats tegen het lijf liep. Je hebt niet bepaald naar haar lopen zoeken,’ bijt ik hem toe. In gedachten leg ik mijn handen om zijn nek.

‘Dat weet ik.’ Hij schudt zijn hoofd en slaat zijn ogen neer. ‘Ik heb heel veel fouten gemaakt, dat weet ik, maar ik wil het goedmaken.’

‘Je bent dronken. Je bent godverdomme dronken, ook nu je hier in mijn keuken zit. Ik weet heel goed hoe een alcoholist eruitziet en heb geen medelijden met een man die zijn gezin in de steek laat en zijn leven negen jaar later nog niet op orde heeft.’

‘Ik weet dat je goede bedoelingen hebt en ik ben blij dat je het voor mijn dochter opneemt, maar ik ga dit niet verknallen. Ik wil haar gewoon beter leren kennen... en jou ook.’

Ik zwijg en probeer mijn woedende gedachten tot bedaren te brengen.

‘Je bent veel aardiger als zij erbij is,’ merkt hij zachtjes op.

‘Je speelt nog slechter toneel als zij er niet bij is,’ kaats ik terug.

‘Je hebt het volste recht om me te wantrouwen, maar geef me alsjeblieft een kans. Doe het voor haar.’

‘Als je haar op de een of andere manier kwetst, ben je er geweest.’ Ik zou me misschien schuldig moeten voelen omdat ik Tessa’s vader bedreig, maar ik voel alleen maar woede en wantrouwen voor deze waardeloze zuiplap. Mijn instinct zegt me dat ik haar moet beschermen en niet aardig moet doen tegen een dronken vreemde.

‘Ik zal haar niet kwetsen,’ belooft hij.

Ik rol met mijn ogen en neem een slok uit mijn glas water.

Hij denkt dat met die opmerking de kous af is en probeert een grapje te maken: ‘Weet je, tijdens een gesprek als dit horen de rollen eigenlijk omgedraaid te zijn.’

Maar ik ga er niet op in en loop naar de slaapkamer. Ik kan niet anders, want anders treft Tessa me straks aan met mijn handen rond de nek van haar vader.

3

Tessa

Ik heb net een kussen, een deken en een handdoek gepakt wanneer Hardin de slaapkamer binnenstormt.

‘Goed, wat is er gebeurd?’ vraag ik, wachtend op zijn uitbarsting, wachtend totdat hij zal klagen dat ik mijn vader heb gevraagd te blijven logeren zonder eerst met hem te overleggen.

Hardin loopt naar het bed, gaat liggen en kijkt me dan aan. ‘Niets. We hebben een goed gesprek gehad. En toen besloot ik dat ik wel genoeg tijd aan onze gast had besteed en kwam ik hiernaartoe.’

‘Je hebt toch niet rot tegen hem gedaan?’ Ik ken mijn vader amper. Het laatste wat ik wil, is nog meer spanning.

‘Ik heb hem met geen vinger aangeraakt.’ Hij doet zijn ogen dicht.

‘Dan ga ik hem een deken brengen en mijn excuses aanbieden voor jouw gedrag. Zoals ik wel vaker heb moeten doen,’ zeg ik geërgerd.

In de woonkamer tref ik mijn vader zittend op de vloer aan, pulkend aan de gaten in zijn jeans. Hij kijkt op wanneer ik binnenkom. ‘Je mag wel op de bank gaan zitten,’ zeg ik. Ik leg het bundeltje op de leuning van de bank.

‘Ik... Nou, ik wil je bank niet vies maken.’ Hij bloost van schaamte.

Mijn hart trekt pijnlijk samen. ‘Maak je daar maar geen zorgen over. En je kunt hier douchen. Voor vannacht kun je vast wel wat kleren van Hardin lenen.’

Hij kijkt me niet aan, maar protesteert zwakjes: ‘Ik wil geen misbruik van jullie maken.’

‘Dat doe je niet. Ik zal wat kleren voor je zoeken, ga jij maar douchen. Hier heb je een handdoek.’

Hij glimlacht zwakjes. ‘Dank je. Ik ben zo blij dat ik je weer zie. Ik heb je zo gemist... en hier ben je dan.’

‘Hopelijk was Hardin niet al te onbeleefd tegen je. Hij is nogal...’

‘Beschermend?’ maakt hij mijn zin af.

‘Zoiets, ja. Soms kan hij erg bot uit de hoek komen.’

‘Dat geeft niet. Ik ben een vent, ik kan het wel hebben. Hij komt voor je op, en dat kan ik hem niet kwalijk nemen. Hij kent me niet. Sterker nog, jij kent me ook niet. Hij doet me denken aan iemand die ik ooit heb gekend...’ Mijn vader valt stil en glimlacht.

‘Aan wie dan?’

‘Aan mezelf... Ik was ooit ook zo. Ik had alleen respect voor degenen die dat volgens mij hadden verdiend, en ik maaide iedereen omver die volgens mij in de weg stond. Ik was net zo prikkelbaar als hij. Het enige verschil is dat hij meer tattoos heeft dan ik.’ Hij grinnikt. Het geluid wekt herinneringen tot leven die ik al heel lang was vergeten.

Ik geniet van dat gevoel en lach met hem mee totdat hij opstaat en de handdoek pakt. ‘Dan ga ik nu die douche nemen.’

Ik zeg tegen hem dat ik kleren voor hem ga zoeken en die voor de deur van de badkamer zal neerleggen.

In de slaapkamer ligt Hardin nog steeds op het bed, met zijn ogen dicht en zijn knieën opgetrokken.

‘Hij staat onder de douche. Ik heb tegen hem gezegd dat jij hem wel wat kleren kunt lenen.’

Hij gaat rechtop zitten. ‘Waarom?’

‘Omdat hij geen kleren heeft.’ Ik loop naar het bed en steek mijn handen naar hem uit om hem te kalmeren.

‘Ja hoor, Tessa, geef hem mijn kleren maar,’ zegt hij op barse toon. ‘Moet ik soms ook mijn helft van het bed afstaan?’

‘Je moet nú ophouden. Hij is mijn vader en ik wil hem beter leren kennen. Dat jij het jouw vader niet kunt vergeven betekent nog niet dat je mag verhinderen dat ik een relatie met de mijne opbouw,’ antwoord ik op even harde toon.

Hardin staart me aan, met zijn groene ogen tot spleetjes geknepen. Ongetwijfeld moet hij heel erg zijn best doen om hatelijke opmerkingen voor zich te houden.

‘Daar gaat het niet om. Jij bent veel te naïef. Hoe vaak moet ik je dat nog zeggen? Niet iedereen verdient je vriendelijkheid, Tessa.’

‘Alleen jij zeker?’ snauw ik. ‘Jij bent de enige die ik van alles moet vergeven en het voordeel van de twijfel moet gunnen? Wat een gelul. En het is ook nog eens behoorlijk egoïstisch van je.’ Ik graaf in zijn onderste la naar een joggingbroek. ‘En weet je, ik ben liever een naïef iemand die het goede in anderen ziet dan een klootzak die denkt dat iedereen het op hem heeft gemunt.’

Ik pak een shirt en een paar sokken en storm de slaapkamer uit. Terwijl ik het stapeltje kleren voor de deur van de badkamer neerleg, hoor ik naast het geluid van het water ook mijn vader zachtjes zingen. Ik druk mijn oor tegen de deur en kan bij het horen van dat prachtige geluid een glimlach niet onderdrukken. Ik weet nog dat mijn moeder altijd zei dat ze zijn gezang zo irritant vond, maar ik vind het mooi.

Ik zet de tv in de woonkamer aan en leg de afstandsbediening op de tafel om aan te geven dat hij mag kijken naar wat hij maar wil. Kijkt hij eigenlijk wel tv?

Ik ruim de keuken op en zet de klikjes voor hem neer, voor het geval hij later nog trek krijgt. Wanneer heeft hij voor het laatst een echte maaltijd gehad, vraag ik me opnieuw af.

Ik hoor nog altijd het water lopen in de badkamer. Hij geniet vast van zijn warme douche, wat mijn vermoeden bevestigt dat hij al heel lang niet meer in bad is geweest.

Wanneer ik eindelijk terugkom in de slaapkamer zit Hardin met de nieuwe leren map op zijn schoot die ik voor hem heb gekocht. Ik loop langs zonder naar hem te kijken, maar dan voel ik zijn vingers rond mijn arm.

‘Kunnen we even praten?’ vraagt hij. Hij legt de map opzij en trekt me naar zich toe, zodat ik tussen zijn benen kom te staan.

‘Zeg het maar.’

‘Het spijt me dat ik zo lullig deed, oké? Ik weet gewoon niet wat ik hiervan moet denken.’

‘Van wat? Er is niets veranderd.’

‘Jawel. Er zit een man in mijn huis die we geen van beiden echt kennen en die jou na al die jaren beter wil leren kennen. Mijn eerste opwelling is in de verdediging schieten. Dat weet je.’

‘Dat snap ik wel, maar je moet niet zulke nare dingen zeggen. Dat hij een bedelaar is en dergelijke. Daar heb je me echt mee gekwetst.’

Hij duwt met zijn handen de mijne uit elkaar, vlecht zijn vingers door de mijne en trekt me nog dichtër naar zich toe. ‘Het spijt me, schat, echt waar.’ Hij brengt mijn handen naar zijn mond en kust langzaam al mijn knokkels. Zodra ik zijn zachte lippen voel, zakt mijn woede.

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Dus je houdt op met die gemene opmerkingen?’

‘Ja.’ Hij draait mijn hand om en volgt met zijn vinger de lijntjes op mijn handpalm.

‘Dank je.’ Ik kijk naar zijn lange vinger die naar mijn pols gaat en dan terug naar mijn vingertoppen.

‘Wees voorzichtig, oké? Want ik zal niet aarzelen om...’

‘Maar hij lijkt toch in orde? Ik bedoel, hij is aardig,’ onderbreek ik op zachte toon zijn ongetwijfeld agressieve belofte.

Hardin houdt zijn vingers stil. ‘Dat weet ik niet. Het lijkt er wel op, ja.’

‘Toen ik klein was, was hij niet zo aardig.’

Hardin kijkt me met vonkende ogen aan, maar zijn woorden klinken nu vriendelijker. ‘Zeg dat soort dingen alsjeblieft niet als hij zo dicht in de buurt is. Ik doe mijn best om me te beheersen, maar vraag niet te veel van me.’

Ik ga op zijn schoot zitten, en hij gaat liggen met mij tegen zich aan.

‘Morgen is de grote dag.’ Hij zucht.

‘Ja,’ fluister ik tegen zijn arm, genietend van zijn warmte. Morgen wordt beslist of Hardin wel of niet wordt weggestuurd omdat hij Zed in elkaar heeft geslagen. Het wordt niet onze beste dag.

Opeens golf er paniek door me heen omdat ik moet denken aan het berichtje dat Zed me heeft gestuurd. Dat was ik door de onverwachte ontmoeting met mijn vader helemaal vergeten. Toen we op Steph en

Tristan stonden te wachten, begon mijn mobieltje te trillen. Hardin stond me zwijgend aan te staren toen ik het bericht las, maar gelukkig vroeg hij niet wat er aan de hand was.

KAN IK JE MORGENOCHTEND SPREKEN? ONDER VIER OGEN GRAAG luidde het bericht van Zed.

Ik weet niet wat ik daarvan moet denken, ik weet niet eens of ik überhaupt met hem moet gaan praten nu hij Tristan heeft verteld dat hij aangifte tegen Hardin gaat doen. Ik hoop dat hij dat alleen maar heeft gezegd om indruk op hem te maken, om zijn goede naam te houden. Ik weet niet wat ik zal doen als Hardin in de problemen komt – echt in de problemen. Ik weet dat ik Zed een antwoord moet sturen, maar het lijkt me geen goed idee om met Zed af te spreken of onder vier ogen met hem te praten. Hardin zit al genoeg in de problemen, dat hoeft ik niet erger te maken.

‘Luister je wel?’ Hardin geeft me een por, en ik kijk op uit zijn troostende omhelzing.

‘Nee, sorry.’

‘Waar denk je aan?’

‘Aan van alles: morgen, de beschuldigingen, dat ze je misschien wegsturen, Engeland, Seattle, mijn vader...’ Ik slaak een zucht. ‘Alles.’

‘Maar je gaat toch wel met me mee? Om te horen wat ze beslissen?’ Zijn stem klinkt zacht maar gespannen.

‘Als je dat wilt,’ zeg ik.

‘Ik heb je nodig.’

‘Dan ben ik er.’ Ik moet van onderwerp veranderen en zeg: ‘Niet te geloven dat je echt die tattoo hebt laten zetten. Laat nog eens zien.’

Hij duwt me zachtjes van zich af, zodat hij zich kan omdraaien. ‘Trek mijn shirt eens omhoog.’

Ik trek zijn zwarte T-shirt zo ver omhoog dat zijn hele rug wordt ontbloot. Daarna schuif ik het witte verband opzij dat de pas aangebrachte woorden bedekt.

‘Er zit wat bloed op het verband,’ zeg ik tegen hem.

‘Dat is normaal,’ zegt hij, geamuseerd door mijn onwetendheid.

Met mijn vinger volg ik de omtrek van de rode plek op zijn huid, en ik neem de perfecte woorden in me op. Dit is mijn nieuwe favoriet, de tattoo die hij voor mij heeft genomen. De perfecte woorden, woorden die zo veel voor mij betekenen, en blijkbaar ook voor hem. Maar ze worden bedorven door het nieuws dat ik hem nog steeds niet heb ver-

teld, namelijk dat ik naar Seattle verhuis. Dat ga ik hem morgen vertellen, zodra we hebben gehoord of hij wel of niet op wcu mag blijven. Ik beloof mezelf voor de zoveelste keer dat ik het echt ga vertellen, want hoe langer ik ermee wacht, hoe kwader hij zal zijn.

‘Is dat serieus genoeg voor je, Tessie?’

Ik kijk hem boos aan. ‘Noem me niet zo.’

‘Ik heb een hekel aan die bijnaam.’ Hij draait zijn hoofd om, zodat hij me liggend op zijn buik kan aankijken.

‘Ik ook, maar dat wil ik nog niet tegen hem zeggen. En die tattoo is inderdaad serieus genoeg.’

‘Zeker weten? Want ik kan altijd teruggaan en je portret eronder laten zetten.’ Hij lacht.

‘Je laat het!’ Ik schud mijn hoofd, waardoor hij nog harder moet lachen.

‘Zeker weten dat dit voldoende is?’ Hij gaat rechtop zitten en trekt zijn shirt naar beneden. ‘Geen huwelijk,’ voegt hij eraan toe.

‘Je hebt toch geen tattoo laten zetten als alternatief voor een huwelijk?’ Ik weet niet wat ik daarvan moet denken.

‘Nee, niet echt. Ik heb het gedaan omdat ik dat wilde, en omdat ik al een tijdje geen tattoo meer had genomen.’

‘Wat attent.’

‘Ik heb het ook voor jou gedaan, om je duidelijk te maken dat ik dit wil.’ Hij maakt een gebaar naar ons allebei en neemt mijn hand in de zijne. ‘Wat we nu hebben wil ik nooit meer verliezen. Ik heb het eerder verloren, en zelfs nu heb ik het nog niet helemaal terug, al kan ik merken dat ik aardig op weg ben.’

Zijn hand is warm en voelt zo goed rond de mijne.

‘Dus wederom gebruik ik de woorden van een man die veel romantischer is dan ik om duidelijk te maken wat ik bedoel.’ Hij glimlacht opgewekt, maar ik zie de angst achter die lach.

‘Ik denk dat Darcy jouw gebruik van zijn beroemde woorden verschrikkelijk zou vinden,’ zeg ik plagend.

‘Ik denk dat hij me een high five zou geven,’ scheidt hij op.

Mijn lach klinkt geforceerd. ‘High five? Dat zou Fitzwilliam Darcy nooit doen.’

‘Denk je dat een high five te min voor hem is? Echt niet. Als hij nu hier was, zou hij een biertje met me drinken. Dan zouden we tegen elkaar zeggen dat jullie vrouwen zo koppig zijn dat we er helemaal gek van worden.’